

## ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΑΥΤΟΨΙΑΣ

Ἐν Ὑμηττῷ σήμερον τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ πρώτου, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τετάρτην, καὶ ὥραν δωδεκάτην μεσονυκτίου, ὑπουργοῦ ὄντος ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν τοῦ κ. Μπούμπουλη, καὶ τοῦ κ. Βυθινού ἐκδίδοντος τὰ *Ἡμερήσια Νέα*, ὁ ὑποφαινόμενος πειθόμενος τῇ προτροπῇ τῆς *Ἐφημερίδος*, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑμηττοῦ μετὰ κίνδυνον νὰ μείνω ἐκεῖ ἀπολιθωμένος ὡς σταλακτίτης ἐκ τοῦ ψύχους, κατὰ τὰς παγερὰς ταύτας ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὅπως ἰδίους ὄμμασι ἴδω τὸν Γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἐφοδιασθεὶς ὅθεν μετὰ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐξορκισμόν βιβλίων, ἢ τοι μετὰ τῆς σολωμονικῆς, μετὰ τοῦ Παραφοῖβου τοῦ κ. Πύργου, καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου ποιήματος πρὸς τὸν Καλδερῶνα τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, μετέβην τῷ ὄντι ἐπὶ τόπου (ἔπεται ἡ κατὰ τύπους περιγραφή τοῦ τόπου, μὴ παραλειπομένης τῆς ἀπαρατήτου φωνῆς τῆς γλαυκῆς, καὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος μετὰ τῶν κλάδων ἂν καὶ ὅπως ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ τόπος ἦτο ψιλὸς ὡς παλάμη χειρὸς, καὶ νηνεμία).

Φθὰς ἐκεῖ, ἀμέσως ἐποίησα τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενους ἐξορκισμούς, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἤχει τὸ μεσονύκτιον (τὸ ὠρολόγιον ἀνεπλήρου καρτερικὸν τετράπουν, ἐκεῖ που βόσκόν) ἐπεφάνη αἴφνης ὁ οὕτω λεγόμενος Γέρον Ὑμηττοῦ, ὑψηλὸς, ἰσχνὸς, μετὰ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας. Δὲν ἐμέτρησα τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν δύο, καθὼς ἐπίσης δύο ἦσαν καὶ οἱ πόδες του. Τὸν ἠρώτησα ἂν αὐτὸς ἦτο ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετὰφρασις τοῦ κ. Δραγούμη, καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ αὐτοῦ ἀπαντήσει, ἔφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ὅπως ἐξαγάγω τὴν σημείωσιν τῶν ἐρωτή-

σεων, ἃς ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐτοιμάσει, ζητῶν νὰ μάθω διασαφήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ζητημάτων τῆς ἱστορίας ἥτοι ἂν ὁ Νοταρᾶς, ὅστις ἐρράπισε τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸν κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου, ἦτο ὁ ἴδιος ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ἐκλεγόμενος βουλευτής· ἂν οἱ Γότθοι οἱ εἰσβαλόντες κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας εἰς Ἑλλάδα εἶχον φθάσει καὶ μέχρι τοῦ ταμείου τῶν Θεῶν· ἂν ὁ Παπουλάκος προεῖδε τὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀνοδὸν τοῦ κ. Ρικάκη· ἂν ὁ Ζίγγις-Χάν ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Μογγόλων, ἐπίστευεν εἰς τὸ δισύνθετον τοῦ Μακράκη, καὶ ἐπὶ τέλους διατὶ ὁ Ὁμάρ μετὰ τὸ τοσούτων ἄλλων βιβλίων δὲν ἔκαιε καὶ τὸ τελευταῖον μνησιτόρημα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου, μέρος τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ *Ποικίλῃ Στοᾷ*. Ἀλλὰ τὸ κίνημα τῆς χειρὸς μου, κακῶς ἐκείνος ἐλαβὼν, καὶ νομίσας ὅτι ἀνεζήτουν ὄπλον, ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐν τῇ φεύγειν δὲ, βιαίου πνεῦμα ἀνέμου (τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀνεμὸς ἐξ ἀνάγκης ὀφείλει νὰ ἦνε) ἀφῆρπασε τὴν γενειάδα αὐτοῦ, καὶ τότε ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς ὅπερ ἐξηκόντιζον μέχρι τοῦ Ὑμηττοῦ οἱ φανοὶ τῆς Λεωφόρου τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ Γέρον τοῦ Ὑμηττοῦ ἦτο εἰς φίλος μου ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς *Ἐφημερίδος*.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν πρακτικόν, ὅπερ ἀναγνώσθην εὐκρινῶς, ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ὑποφαινομένου. Μάρτυρας δὲν ἤδυνήθη νὰ εὕρω, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχοντο ἄλλοι εἰμὴ δύο κύνες ποιμενικοί, οἵτινες κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπογράψωσιν ὡς ἀγράμματοι.

Ὁ ὑποφαινόμενος

**Bobb.**

πρὶν ἢ εἰσαχθῇ ὁ πολιτισμὸς εἰς ἀμαθίαν καὶ πτωχὰ μέρη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθέτων ἦν σμικρότατος. Φρονῶ, ὅτι ἅμα ἀναπτυχθῇ ὁ κόσμος, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθέτων θὰ αὐξησῇ τόσον, ὥστε τότε θὰ ἀναγκασθῇ ἡ κοινωνία σπουδαίως νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν. Μὰ τί τᾶχα εἶναι τὸ ἐκθετον; Δὲν εἶναι ὅμως τὰ ἄλλα ὄντα καὶ πολλὰ καὶ καλλίτερον; Ἐὰν ἡδύναντο νὰ ζήσωσιν ὅλα καὶ νὰ τύχωσι τῆς δεούσης ἀνατροφῆς, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἀλλάξῃ. Διότι εἶναι προϊόντα δύο ὁργανισμῶν ἐν μεγίστῳ ὁργανισμῷ εὐρισκομένων καὶ δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἡλίθια. Μὰ μήπως ὀφείλει ὀλίγη ὁ κόσμος εἰς τὰ ἐκθετα;

\*  
\*\*

Λέγων ταῦτα εὐρέθην ἀπέναντι τῆς θύρας μεγαλοπρεποῦς κτιρίου. Νά! μοὶ λέγει ὁ ὀδηγός μου, ἡ νέα σου κατοικία. Βίσεθέτε. — Βίσηθον. Ὁ πρῶτος, ὃν ἀπῆντησα ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα, ἦτο νέος εἰκοσαστής, ὅστις πλησιάσας με, μοὶ λέγει — καὶ σὺ φρονεῖς ὅτι τὰ πάντα εἰσέτι κακῶς κεῖνται ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι χρειάζονται ριζικαὶ μεταρρυθμίσεις; Μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ σοφοῦ φρενοβλαβοῦς, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῶ· διότι οἱ φρόνιμοι ὀργίζονται ὅταν δὲν ἀποκρίνεται τις εἰς αὐτοὺς, πολὺ μᾶλλον δὲ οἱ τρελλοί. Τῷ ἀπεκρίθην λοιπὸν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: Νά! ἔχεις δίκαιον, τὰ πάν-

τα κακῶς κεῖνται ἐν τῷ κόσμῳ. Νά, εἶναι ἀνάγκη ριζικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλλείπουσιν οἱ ἄνθρωποι οἵτινες νὰ σταματήσωσι τὴν κακῶς κινουμένην κοινωνικὴν μηχανήν, ὅπως δώσωσιν αὐτῇ ἄλλην ὥθησιν· ἢ μᾶλλον εἰπεῖν δὲν λείπουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν εἶναι εἰσέτι εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὰ σωτήρια μέσα ἅτινα τὸ πνεῦμα προτείνει αὐτῷ. Νά! ὁ δυστυχὴς λαὸς, εἶναι ἀκόμη ὁ λαὸς τοῦ la Bruyère δηλ. ζῶν καταδικασμένον νὰ ἰδρώνῃ, νὰ καταστρέφῃ τὸν ἐαυτόν του διὰ νὰ κερδίῃ τόσα ὅσα τῷ ἀρκοῦσι πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς ἀπωλείας. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦσι διατὶ κατ' ἔτος ἀποθνήσκουσι τρία ἑκατομμύρια ἀπὸ φθίσιν εἰς ὅλην τὴν Σφαῖραν.

— Νά! ἄνθρωπος, νὰ ἄνθρωπος! φωνάζει, ὁ σοφὸς νέος, εὖρον, εὖρον!

ΣΤ'.

Λαε, Λαε, τί ἔχεις; Νεκροταφεῖα. Τὸν τόπον τῆς ταφῆς σου δὲν δύνανται νὰ σοὶ ἀρνηθοῦν. Ἐὰν ἡδύναντο ἴσως καὶ αὐτὸ ἔκαμνον, ἂν καὶ τώρα σκέπτονται νὰ σὲ καλοῦν νεκρὸν καὶ τὴν στάκτην σου νὰ τὴν ῥίπτουν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν πλούσιων, ὅπως ὁ πλούσιος καὶ ζῶντα καὶ νεκρὸν σὲ τρώγῃ. Ὑψώσον λοιπὸν τὴν κεφαλὴν σου καὶ Νά!

Πέραν.

Σ. (Ἀκολουθεῖ.)